

PROZRAČNOST

Valenzuela, L., *Simetrías*, Barcelona, Plaza y Janés, 1997

Moramo stupiti u kontakt s muškarcima i ženama sveta kako bismo jednom za svagda ustanovili načela kluba i sastavili statut. Taj zadatak bi mogao da bude jednostavan kada bismo se oko njega složili, no bojimo se da se stvar ne iskomplikuje problemom raznovrsnosti jezika, i što je još gore, problemom dijalekata. Kako samo mrzim dijalekte! Sve otežavaju, zbog njih se trećerazredni građani osećaju važni, gospodari svoga govora, i pobuđuju na subverziju. Ne smem ni da pomislim šta se događa u Africi, gde se čak ne razumeju međusobno oni koji žive na par kilometara udaljenosti. Ili u Gvatemali, gde se govori čak trideset i tri različita jezika i dijalekta. Ništa nam ne znači da se oni razumeju među sobom, jer međusobno razumevanje moglo bi da deluje na štetu pravila kluba, no važno je da postoji konsenzus i zbog toga je integracija crnaca i latinoamerikanaca od presudne važnosti za ostvarenje naše velelepne zamisli. Gotovo apostolata, kako uvek naznačujem, i kažem gotovo jer ne bih želeo da zaplašim nove iskušeničke. Tačnije rečeno, regrute. Osetljiva stvar taj jezik: Moramo da naštimujemo naš instrument do savršenstva kako ne bi ostala ni trunka sumnje, ni najmanja kap dvosmislenosti i nesigurnosti.

Svi će znati sve i tako ću se rešiti obaveza. Klub ne teži drugoj stvari do znanju, klub je (biće) neprofitno udruženje. Univerzalno, večno, sveobuhvatno, onako kako će to utvrditi naš statut. Jasno da večnost neće biti preliminarni uslov kluba, biće sam uzrok. Tačnije rečeno, biće učinak kome težimo. Treba govoriti prikladno, ne zamara nas da ponovimo, treba dati rečima njihovu tačnu vrednost, njihovu težinu.

Imaćemo odmerivače reči ali pre toga ćemo izabrati jedinstveni jezik kluba. Odnosno Kluba, kako ćemo odsad pa nadalje zvati ovu planetu, bivšu Zemlju. Jedno tako dvosmisleno ime, Zemlja, nezdravih implikacija, koje ćemo zbrisati jednim potezom pera, perjem iz peruške kako je najuputnije u ovoj situaciji. I doći će dan kada će čitav Univerzum biti Klub i neće više biti stihova, u dvostrukom značenju poezije i obmane (jedna i ista stvar). I evo problema s dvostrukim značenjem: pogoduje zabuni a da nam pri tom ne pruža ni najmanju mogućnost obogaćenja. S dvojnim značenjem ne rastemo, samo nas pritiska njegov golemi teret, i baš zato zaista vam ovde kažem: poništićemo dvostruko značenje jednim dekretom. Ništa od onoga što se kaže neće imati drugu vrednost do blistavu denotativnu vrednost. Zato vam kažem: neće više biti nijansi, ni jezičkih omaški, ni uvijenih namera, ni skrivanja. Jer, zaista vam kažem, više niko neće moći da želi nešto oprečno onom na

šta ulaže žalbu, neće više biti kontradiktornih poruka. Tumačenje će pripasti prošlosti; sačuvaćemo, to da, njegov muzej i obilazeći prostrane dvorane s divanima, ogromne nedostupne biblioteke, lažne grafikone uma, moći će članovi Kluba (a to će ubrzo biti svi stanovnici planete), moći će da imaju, kažem, verodostojni utisak o užasu koji to bejaše.

Niko neće reći "belo" ako želi da kaže "crno", niko izgovarajući "zlo" neće misliti na dobro. Niko neće koristiti dvostruku negaciju, koja zapravo znači pristanak. Čitav će jezik sem toga biti prozračan. Prozračnost će biti naš kult.

Kao što je i prirodno, sva diplomatija će biti ukinuta ovom jednostavnom odredbom, a takode i politika. Te zlokobne veštine. Biće ukinuta umetnost koja je bila naš najgori žig. U svim jezicima biće ukinuta reč 'umetnost' sve dok jedinstveni jezik kluba ne učini jezike sveta zastarelim a sa njima i tu reč tako sklonu sejanju zabuna.

A takozvane umetnike da i ne pominjemo. Zavredeli bi sav naš prezir da nisu i sami ljudi, te stoga potencijalni članovi Kluba, uvažene kolege. Za umetnike će biti posebnih kampova za rehabilitaciju, na značajnoj udaljenosti od kampova za rehabilitaciju političara.

Pospešujući izvesnost održaćemo mir.

Ujedinjujući jezik, svi ćemo dostići jedinstvenost značenja, ideala, neće biti načina da se izazovu pretpostavke ni dode do sukoba. Neće biti nikakvih aluzija ni metafora.

Svskog člana kluba, svakog stanovnika planete Klub, ja ću lično imenovati i ubeležiti ga u knjigu saradnika.

Od sada pa nadalje hleb ćemo zvati hlebom, i vino vinom, kao što je oduvek trebalo da bude. Neće više biti nesporazuma, hleb neće biti moje Telo, niti vino moja Krv, polovi će biti jasno definisani, kao i lični doprinosi.

Neće više biti razloga da me zovu Bog. Pa čak ni Predsednik Kluba. Povuci ću se na selo, mada povuci neće više biti reč, niti će biti reč reč selo.

"Pišem protiv onih koji veruju da znaju sve odgovore".

O piscu

Luisa Valensuela (Luisa Valenzuela) rođena je 1938. godine u Buenos Ajresu. Živela je u Parizu i Njujorku. Počasni je doktor nekoliko univerziteta i član Akademija nauka i umetnosti Brazila i Portorika. Napisala je više zbirki priča i nekoliko romana. Njenu prozu odlikuju ludički i eksperimentalni stil, buntovništvo, erotizam, angažovanost, promišljanje o psihologiji i društvenoj ulozi žena.

Delo (izbor):

Como en la guerra (Kao u ratu), 1977, roman

Cambio de armas (Promena oružja), 1982, priče

Simetrías (Simetrije), 1993, priče

Peligrosas palabras (Opasne reči), 2001, poetski eseji